agus aig a' cheann thall shuidhicheadh a' Ghaidhealtachd i-fhéin mun cuairt air oibrichean ùra. Chan e sin an dòigh as fheàrr, 's maith dh'fhaoidhte, ach 's e sin an dòigh a chì sinn. Fhad's a tha sinn a' bruidhinn 's a' bruidhinn, tha'n dà bhuidhinn sin a' dol an ceann an gnothuich agus, an uair a bhitheas iadsan ullamh, bithidh sinne fhathast a' bruidhinn. Tha coltas oibreach orra-san. Chan eil oirnne. Cuiridh sinne Strath-Oiceill air paipeir, ach tha na damannan acasan a' lìonadh agus an cuid chraobhan a' tàs. Eadarras iad, ni iad Gaidhealtachd ùr mar a fhreagarras iad fhéin, agus mar a freagair i sinne, cha leig sinn leas a' choir a chur air duine ach sinn fhéin. Ach 'ga ghabhail thar a' chéile, tha mi'n dùil gun còrd i rinn.

Sin, co-dhiùbh, mar a tha cùisean a' coimhead a Diùraidh, far am bheil sinn—chan ann mì-thoilichte le luchd nam planaichean agus an ùine a thug iad—ach gun fhios againn dé a their sinn an uair a chì sinn craobhan idir a' fàs mun cuairt dhinn. Tha sinn de'n bheachd gura sinne an fheadhainn fhortanach—an fheadhain a chuireadh air

thoiseach air craobhan.

